

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 49/05-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. februára 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Igora Hrka, bytom B., vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 Co 120/04 z 25. októbra 2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Igora Hrka o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. februára 2005 doručená sťažnosť Igora Hrka, bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Co 120/04 z 25. októbra 2004.

Označeným rozsudkom krajský súd potvrdil ako vecne správny rozsudok Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 11 C 83/03 z 13. februára 2004, ktorým bola zamietnutá žaloba sťažovateľa o zaplatenie sumy 2 012,60 Sk s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia žalovaného po tom, ako sťažovateľ odstúpil od príkaznej zmluvy, ktorú s ním uzatvoril. Krajský súd zároveň potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania a nepriznal sťažovateľovi náhradu trov odvolacieho konania. Zamietnutie žaloby odôvodnil okresný súd tým, že sťažovateľ podal žalobu po uplynutí zákonom ustanovenej premlčacej doby a žalovaný sa premlčania uplatneného práva dovolal.

Sťažovateľ vidí porušenie svojho základného práva v tom, že *„Súdu som preukázal, zdokladoval, že konanie žalovaného bolo úmyselné, potvrdzuje jeho výpoveď pred pol. orgánom v konaní ORP-356/2000, ktorý bol súdu predložený. Preto premlčacia lehota pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení uplynie po 10 rokoch“*.

Sťažovateľ ďalej tvrdí, že v jeho prípade malo dôjsť k spočívaniu premlčacej doby podľa § 112 Občianskeho zákonníka, pretože v premlčacej dobe uplatnil právo na príslušnom orgáne (Okresnom oddelení Policajného zboru Prešov).

Najväčšie výhrady vzniesol sťažovateľ proti predsedovi senátu krajského súdu, ktorý podľa neho posúdil vec nespravodlivo, a preto došlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia, a tým aj k porušeniu jeho práva *„... na spravodlivé rozhodnutie nestranným, nezávislým súdom“*.

K osobe predsedu senátu krajského súdu sťažovateľ uviedol: *„Tento súd nebol! Sudca A. bol ako vykonávateľ štátnej správy KS v PO zaujatý, jednostranný, v dôsledku podaných sťažností na KS v PO, ale najmä na jeho osobu!!! Preto vo veci ani konať nemal, na túto skutočnosť som ho písomne listom 1 mesiac pred konaním 25. 10. 2004 upovedomil, predsa vo veci konal...!?“*

Okrem vydania nálezu, ktorým ústavný súd vysloví porušenie jeho označeného základného práva, sa sťažovateľ domáha aj priznania primeraného finančného zadost'učinenia v sume 100 000 Sk.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podstatou výhrad sťažovateľa je tvrdenie, že napadnuté rozhodnutie (resp. konanie, v ktorom bolo vydané) trpí tou vadou, že jeho právnu vec prejednával a rozhodoval zaujatý

sudca (predseda senátu), a to napriek tomu, že voči nemu uplatnil 25. októbra 2004 námietku zaujatosti. Tento sudca mal podľa sťažovateľa zavádzať súd a vec nespravodlivo posúdiť, a tým bolo podľa neho porušené jeho „... *Právo na spravodlivé rozhodnutie neustranným, nezávislým súdom*“.

Podľa § 237 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak (...) g) rozhodoval vylúčený sudca (...).

Treba zdôrazniť, že ustanovenie § 237 OSP nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný. Ak je teda konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v tomto ustanovení, možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 a § 239 OSP vylúčené (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. augusta 2001 sp. zn. 2 Cdo 6/01).

Uvedené zákonné ustanovenie teda pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté touto závažnou procesnou vadou.

Dovolanie podľa § 237 OSP je preto účinným právnym prostriedkom, ktorý zákon poskytuje účastníkovi na ochranu jeho práv a právom chránených záujmov. Jeho využitie je v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde jedným z atribútov prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, a teda i podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom (pozri napr. I. ÚS 115/02). Zo sťažnosti však nevyplýva, že by sťažovateľ využil tento právny prostriedok, ktorý mu Občiansky súdny poriadok poskytuje na ochranu práva, ktorého porušenie namietal v konaní pred ústavným súdom.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa nie je prípustná pre nevyčerpanie dostupných a účinných právnych prostriedkov ochrany

základných práv a slobôd, a preto o nej rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. februára 2005